

A Debreceni Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a Debrecenben, 2017. október hó 16. napján tartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

í t é l e t e t:

A különös kegyetlenséggel elkövetett emberölés büntette miatt a vádlott ellen indított büntető ügyben az Egri Törvényszék 2017. évi május hó 23. napján kihirdetett 11.B.43/2016/26. számú ítéletét megváltoztatja akként, hogy a szabadságvesztés mértékét 17 (tizenhét) évre súlyosítja.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt is beszámítja a kiszabott szabadságvesztés büntetésbe.

I n d o k o l á s

Az első fokon eljáró törvényszék a vádlott bűnösségét emberölés büntetében (a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény /a továbbiakban Btk./ 160. § (1), (2) bekezdés d) pontja) állapította meg, és ezért őt 15 év szabadságvesztésre és 10 év közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztés végrehajtási fokozatát fegyházban állapította meg. Rendelkezett a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról és megállapította, hogy legkorábban a szabadságvesztés 2/3 részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. Határozott a bűnjelek sorsáról és kötelezte a vádlottat a bűnügyi költség megfizetésére.

Az ítélet ellen az ügyész a vádlott terhére súlyosításért, a középértéket meghaladó a határozott tartamú büntetési tételkeret felső határához közelítő szabadságvesztés kiszabása érdekében jelentett be fellebbezést. A vádlott az ítéletet tudomásul vette, védője elsődlegesen a tényállás részbeni téves megállapítása, másodlagosan minimális enyhítés céljából élt jogorvoslattal.

A fellebbviteli főügyészség átiratában az iratok tartalma alapján a tényállás kiegészítését indítványozta a sértett égési sérüléseinek leírásával és a bordatörések számának, helyének és jellegének pontos megjelölésével, a kamerafelvétel tartalommal, amely a ruházat égésének idején a sértetti testmozgásokat rögzítette, a vádlott és a sértett alkohol befolyásoltságának mértékével. Indítványozta továbbá a bűnösségi körülmények kiegészítését és utalt arra is, mely szerint a törvényszék álláspontja helytálló abban a tekintetben is, hogy nem bizonyítható, hogy a sértett védekezésbeli korlátozottságát ittassága mellett mozgáskorlátozottsága is okozta volna, és az sem, hogy a sértett mozgásbeli fogyatékoságával a vádlott tisztában lett volna.

Az ítéltábla a mindenirányú fellebbezések folytán a törvényszék ítéletét a büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény (a továbbiakban Be.) 348. § (1) bekezdése alapján a 361. § (1) bekezdése szerinti nyilvános ülésen bírálta felül figyelemmel a Be. 554/B. § g) pontjára is.

A nyilvános ülésen a fellebbviteli főügyészség jelenlévő képviselője az átiratában foglaltakat változatlan tartalommal fenntartotta.

A védő perbeszédében utalt arra, hogy az elsőfokú bíróság által kiszabott 15 évi szabadságvesztés büntetést nem tartja eltúlzottnak, azonban a vádlott védekezésének az elfogadása esetében lehetőség nyílik eltérő tényállás megállapítására, és a büntetés mérséklésére. Kiemelte, hogy a vádlott, amikor feladta magát a rendőrségen, még nem tudott a kamerafelvétel létezéséről. A büntetés enyhítésére irányuló jogorvoslatát formálisan fenntartotta.

A vádlott az utolsó szó jogán megbánásáról nyilatkozott.

Az ítélet tábla a felülbírálat során megállapította, hogy a törvényszék a perrendi szabályok maradéktalan betartásával eljárva ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett és túlnyomórészt megállapított tényállást rögzített.

Az ítélet tábla osztotta a fellebbviteli főügyészségnek a tényállás kiegészítésére irányuló indítványát és a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontjában biztosított jogkörénél fogva az iratok tartalma alapján az alábbi kiegészítést teszi:

A 2. oldal utolsó bekezdését követően: A bűncselekmény elkövetésének időpontjában a vádlott közepes fokú alkoholos befolyásoltság (2,03-2,19 ‰ ezrelék) állapotában volt (nyomozati iratok 265. oldal).

Az ítélet 3. oldal 1. bekezdésében „az ablakos jellegű elmozdulásos sorozat -bordatörés után: a bal oldalon a VI-X. bordákon elmozdulásos törést, ezáltal a V-VI. és VIII. bordákon kettős törést (igazságügyi boncolási jegyzőkönyv belvizsgálati rész) szenvedett.

Az ítélet 3. oldalán az 1. bekezdésben: „A testfelszín 30-40 ‰-át érintő negyedfokú égési sérülését szenvedte el „a nyakán, az állcsúcstól bal fül alsó tapadásától kezdődően a teljes nyaki területére kiterjedően a mellkas mellső felszínén a hasfalra ráterjedő, a szeméremtájékon keresztül mindkét oldali comb belső felszínét is érintően, a combok fejközeli és középső harmadának mellső és belső felszínét érintően, továbbá a törzs bal oldalára a háti felszínre vesetájék területre, jobb és bal fartájékra kiterjedően érintve a bal felső végtagnak a felkar mellső-belső felszínét és az alkar tenyéri felszínét, a kézfejet, az ujjak kézháti felszínét (igazságügyi boncolási jegyzőkönyv külvizsgálati rész 6. és 9. pontja).

Miközben a sértett ruházata égett bal kezét kissé megmozdította, fejét többször megemelte, hason fekvő helyzetéből jobb oldalára fordult, a bal kezét a feje magasságából a nyak, mellkas felső harmada magasságába helyezte (kiegészítő szakértői vélemény nyomozati iratok 229. oldal 6. bekezdése).

A 3. oldal 2. bekezdését követően: A halál idején a sértett kiürülési szakban lévő súlyos fokú (3,41 ‰ ezrelék) alkoholos befolyásoltság állapotában állt (nyomozati iratok 222. oldal).

Az így kiegészített tényállás mindben megalapozott, mentes a Be. 351. § (2) bekezdésében írt hiányosságoktól, és az ítélet tábla a másodfokú eljárása során irányadónak tekintette. Észlelte az ítélet tábla, hogy az elsőfokú bíróság a vádlott elmeállapotára vonatkozó megállapításokat a bírói gyakorlattal ellentétes módon rögzítette. Az állandó bírói gyakorlat alapján az ítélet 3. oldal 3. bekezdésében rögzített a vádlott elmeállapotára vonatkozó megállapításokat célszerűen az ítélet 2. oldal 4. bekezdését követően a személyi körülmények körében indokolt rögzíteni.

A törvényszék törvényesen vont következtetést a vádlott bűnösségére. A védőnek az eltérő tényállás megállapítását célzó indítványa nem foghatott helyt. A törvényszék a vádlott védekezését, miszerint nem akarta megölni a sértettet, pusztán megijeszteni, nem fogadta el és mérlegelési jogkörében

eljárva értékelte a bizonyítékokat és részletes indokát adta miért nem vezethetett eredményre a vádlott védekezési stratégiája. A bizonyítékok eltérő értékelésére megalapozott tényállás esetén a Be. 351.§ /1/ bekezdése alapján a másodfokú eljárásban törvényes lehetőség nincs.

A törvényszék helyesen minősítette a vádlott cselekményét különös kegyetlenséggel elkövetettnek. A sértett nemcsak az ölési cselekménnyel együtt járó, mintegy fél óráig tartó, a fejre 56 alkalommal, míg a törzsre, illetve a hasra 27 rendbeli irányzott, legalább közepes, de a mellkasra irányuló nagy erejű lendülettel történő rúgások okozta szenvedést volt kénytelen elviseli kiszolgáltatott helyzetében az átlagot lényegesen meghaladó fájdalom érzettel, hanem az égés okozta sérüléssel járó fájdalmat is.

A 3/2013. számú Büntető Jogegységi határozat II/4. pontja rögzíti, hogy a különös kegyetlenség fogalma alá az átlagost lényegesen meghaladó szenvedéssel járó rendkívüli embertelenséggel, brutalitással, gátlástalanul, az emberi méltóság mély megalázásával, vagy az elkövető emberi mivoltából kivetkőzve véghezvitt ölési cselekmények vonhatók. Annak, hogy a sértett esetleges eszméletlensége folytán ténylegesen elviselte-e a fájdalomérzést nincs jelentősége, így a súlyosabb minősítés akkor is megállapítható, ha az elkövető az ölési cselekményt pusztá kézzel, agyonveréssel, rúgással vagy taposással valósítja meg. Amennyiben az ölésre irányuló szándék megállapítható, a sértettnek okozott sérülések nagyobb száma, súlya és jellege alapján különösen, ha az aktív elkövetői tevőlegesség több halálhoz vezető folyamatot is megindított, általában következtetés vonható az elkövetés embertelenségére is. Ilyen esetben, mivel a vizsgálódás szempontjai eltérőek a kétszeres értékelés tilalmának megsértéséről nincs szó.

A törvényszék vizsgálta további minősítő körülmény fennállásának lehetőségét is, nevezetesen, hogy a vádlott cselekménye a sértett ittas állapota miatt minősülhet-e védekezésre képtelen állapotban lévő személy sérelmére elkövetettként. E körben nemleges álláspontra helyezkedett, érveit a másodfokú bíróság is osztotta. Itt utal az ítéletábra a fellebbviteli főügyészség azon helytálló - és az ítéletábra által is osztott - észrevételére, hogy a sértett mozgásbeli fogyatéka (mindkét oldali részleges lábfej csonkolás) - amelyről a vádlott nem tudhatott - ugyancsak nem jelenthetett védekezésbeli korlátozottságot ittassága mellett, e körülmény az eljárás során nem nyert bizonyítást.

A büntetés kiszabása körében irányadó alanyi és tárgyi bűnösségi körülményeket a törvényszék feltárta, azonban további súlyosító körülmény a bántalmazást kirívóan kitartó elkövetési módja, és - utalva a már hivatkozott jogegységi döntésben írtakra is - annak embertelensége növeli a vádlott személyének társadalomra való veszélyességét, amelyet kiszolgáltatott helyzetben lévő sértett sérelmére követett el.

Amikor a törvényszék a középértékben határozta meg a szabadságvesztés tartamát, nyomatékos enyhítő körülményként értékelte a vádlottnak a véghezvitel után történő „önfeladását”, még mielőtt szembesült volna annak tényével, hogy tettét a köztéri kamerák rögzítették (ítélet 9. oldal 6. bekezdés). Ezen enyhítő körülmény súlyát az ítéletábra álláspontja szerint csökkenti a vádlott terhére figyelembe veendő súlyosító körülményeknek a jelentős nyomatéka, és figyelemmel a speciális és generális prevencióra, a társadalom védelme érdekében a középértékben kiszabott szabadságvesztés büntetés nem szolgálja hatékonyan a büntetési célokat, annak súlyosítása indokolt, enyhítése pedig szóba sem kerülhetett.

Mindezek alapján az ítéletábra a törvényszék ítéletét a Be. 372. § (1) bekezdése alapján megváltoztatta, a szabadságvesztés mértékét a rendelkező rész szerint súlyosította, míg a Be. 371. § (1) bekezdése alapján az ítélet egyéb helyes rendelkezéseinek helybenhagyásáról határozott.

Az előzetes letartóztatásban töltött idő további beszámítása a Btk. 92. § (1), (2) bekezdésén alapszik.

Debrecen, 2017. október 16.

Dr. Balla Lajos sk. a tanács elnöke, Szabóné Dr. Szentmiklóssy Eleonóra sk. előadó bíró, Dr. Nagy Éva sk. bíró

Záradék: Az Egri Törvényszék 11.B.43/2016/26. számú ítélete az ítéletábra jelen határozatával jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Debrecen, 2017. október 16.

. Balla Lajos sk.  
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

kiadó